

DOĞA
YÜRÜYÜŞLERİ
yazının doğasına dair denemeler

—
Türk
Edebiyatı
Deneme
—

OYLUM YILMAZ

Oylum Yılmaz Eriş, İstanbul Büyükkada'da doğdu. Büyükkada İlkokulu ve İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi mezunu. İlk romanı *Cadı* 2012, Duygu Asena Roman Ödülü'nü kazanan *Gerçek Hayat* 2017, *Ağaçların Rüyası* ise 2023 yılında yayımlandı. 2020 yılında KulturaLitera Edebiyat platformunu kurdu. Londra'da yaşıyor.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Gerçek Hayat
Ağaçların Rüyası

DOĞA YÜRÜYÜŞLERİ

Yazının Doğasına Dair Denemeler

Yazan: Oylum Yılmaz

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mart 2025 / ISBN 978-625-5941-23-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Doğa Yürüyüşleri

Yazının Doğasına Dair Denemeler

Oylum Yılmaz

DOğAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Tiz-i reftâr olanın pâyine dâmen dolaşır,
Erişir menzil-i maksûduna aheste giden.

Hâtemî

Önsöz

Dini inançları kuvvetli olan teyzem köydeki evimize geldiğinde bahçeye bakarak, Tanrı'nın insanları çok sevdiğini, ayaklarımızın altına çiçekler serdiğini söylemişti. Her baharda bahçede gelincikler, papatyalar, ballıbabalar ve köyde Türkân Şoray'ın kirpikleri dedikleri meşe fiği çiçekleri açtığında aklıma teyzemin bu sözleri gelir. *Doğa Yürüyüşleri'*ni okurken de –ilahi bağlantısını kurmadan– kendimi bahçede o çok sevdiğim çiçekler arasında hissettim.

Aslında böyle bir kitap her sayfasında yeni bir gizem taşıyor ve önsözünde henüz kapalı duran ve ancak her okurun kendi başına açması gereken kapıları açmadan kitaptan söz etmek gerektiğini düşünüyorum. Yani kitabı anlatmak yerine, bende yarattığı duyguyu anlatacağım.

Yürümeye, maceraya, devinime övgü yapan metinler tarafından dışlandığımı hissedirim genelde. Yürüyemeyen, gezemeyenler ne olacak diye sormak gelir aklıma. *Doğa Yürüyüşleri'*ni okumaya başlamadan yine bu sıkıntı vardı yüreğimde ama Oylum Yılmaz elimden tuttu ve inanılmaz güzel bir yolculuğa çıktık birlikte. Doğanın içinden geçen, metinlerin satırları arasında dolaşan, kâh Halikarnas Balıkçısı'nın cebinden çıkan tohumlar olduk, kâh Brontë kardeşlerin hırçın İngiliz kırlarının rüzgârı.

Kitaptaki dokuz bölüm boyunca ortak motifler içinde gezdik birlikte. Bazı yazarlar, okurlarını sever, onlara sahip çıkar. Her adımda yanındadır, düşmezsiniz metinden çünkü yazar kendi aldığı hazzı paylaşıyordur. Anlattıkça heyecanlanmış ve buna seni de dahil etmiştir. Birlikte düşünmenin, keşfetmenin keyfini yaşatır okura.

Ve her yolculuktan armağanla dönülür, daha önce sahip olmadığın yeni bir şey eklenir benliğine. Doğa Yürüyüşlerimizden bende bir düşünce kaldı: özgürlüğün ancak yalnızlıkla ulaşıldığı fikri. Böylesine yaşamsal ve temel bir düşünce olmasına rağmen, toplumsal rolleriyle kadın söz konusu olduğunda, özgürlük farklı bir boyut kazanır. Oylum Yılmaz'ın doğa ve kadın temasını ele aldığı her bölümde yeni bir engel çıkıyordu kadının karşısına. Doğa içinde kadının yeri nerede diye soruyoruz. Doğadan söz ederken kadını bahçe duvarları içinde, korunaklı bir doğa içinde mi düşünüyoruz? Romanlarda, kadın kahramanları gülleri budarken, saksıda yetiştirdiği çiçekleri sularken canlandırıyoruz. Masalarda ormana bırakılan prensesler de hemen korunaklı bir ortam buluyorlar kendilerine.

Akdeniz insanı doğayı güneşle, denizle bir tutar. İngiltere'nin denizi hırçın, güneşi cimridir ama buna rağmen Austen'in, Brontë'lerin romanlarında uzun yürüyüşlere çıkmayı âdet edinmiş kadın karakterler vardır. İngiliz taşrasını, kadının toplumsal konumunu ve kadınların doğayla kurdukları ilişkiyi en iyi onlardan öğreniriz. Evlerine gelen misafirlere yemekten sonra birlikte yürüyüş teklif edilir.

Şimdi bütün bu anlatılardaki bir sözcüğü değiştirsek, "doğa" yerine "vahşi doğa" desek, kadınla ilgili imgeler bir anda çöker. Vahşi doğa, erkeğin macerasıdır çünkü. Zerdüş gibi tek başına bir dağda ya da Robinson gibi bir adada betim-

lenmez asla kadın kahraman; “kadının yalnız kalması sistemde bir sapmadır çünkü toplum kadını asla yalnız bırakmaz, kaderine terk eder belki ama onu rahat bırakmaz.” O zaman nasıl rahat etmeli kadın? Nasıl yalnızlığını bulmalı? Doğa içinde varlığını nasıl korumalı? İşte bu kitaptaki denemelerde Oy-lum Yılmaz binlerce yıldır kaskatı sınırlarla belirlenmiş sosyal rollerinden sapma öneriyor okura. İyi denemelerin her zaman yaptığı şekilde, yeni düşüncelere açılıyor. Dâhiyane bir duruş-la, sisteme karşı koyma planı sunuyor bize.

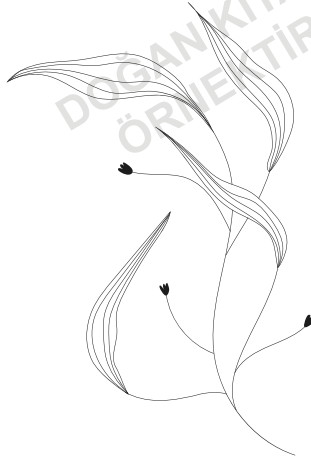
Asuman Kafaoglu-Büke

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Doğa Yürüyüşleri

1

Meşe fısıltıları, Latife Tekin ve çocukluk üzerine

Uyurken düşünceleri, uyandıktan sonra
bakışları derinleşiyordu.

Yoksa niye o kadar dalgın olacaktı ki?

Ormanda Ölümler Yokmuş, Latife Tekin

Bütün tanıdıklarından çok sizden hoşlanıyorum.

Buddenbrooklar, Thomas Mann

Bugün okulun ilk günü. Bu, kaşıktan ekmeğe akan bal ya-
vaşlığında geçen, uzadıkça uzayan yaz günleri geride kaldı
demek, kendi kendimle gün içinde birkaç saat baş başa kala-
bileceğim artık, demek... Oğlumun okulunun hemen yanın-
dan başlayan ve nehre doğru kıvrılarak genişleyen mütevazı
meşe korusuna kırıyorum işte bu yüzden, bu sabah dümeni.
Sabahın serinliğinde kısa ve kendimle baş başa bir orman yü-
rüyüşü, diyorum, iyi gelecek. Ama neye? İnsan hep niyetlerle
doludur ve masumane ifade ettiği, kendiyile ilgili kısacık bir
orman gezintisinde bile ufak tefek kişisel hesapları muhakkak
vardır. Benim de var elbette, aklım bu vakitler diplerine taze
palamutlarını bırakan meşe ağaçlarının altını eşeleyip eteğime
doldurduğum dal parçalarını, meşe palamudu şapkalarını,

kopan ağaç kabuklarını evdeki minik elışı atölyeme götürmekte; üzerlerine kenarlarına minik bir yün topağı ya da ne bileyim bir cam parçası falan ekleyerek onlara kılık değiştirmek hevesinde.

Koruya girer girmez önce her insan gibi başımı yukarı kaldırıp ağaç dallarının gökyüzüyle arama koyduğu mesafeyi tartmaya ve dalların içinden geçen rüzgârın sesine kulak vererek ormanı dinlemeye başlıyorum. Böyle söyleyince kulağa öyle geliyor ama aslında hiç romantik bir hareket değil bu yaptığım, çünkü avcı toplayıcı atalarımızdan kalan bir mirası yerine getiriyorum sadece. Ormana girer girmez kafamızı kaldırıp gökyüzüne bakmak ve seslere kulak kabartmak demek, kalıtsal bir tetikte olma hali demek. Orman, insan için gerçek bir yuva değil, hiçbir zaman da olmadı, bunu iliklerimize kadar biliyoruz. Yine de bir meşe korusunda tanıdık bir ev hissi, sıcak bir yuva hayali bulmak çok kolay. Bu hissi paleolitik çağda meşe kovuğunda yaşıyan, kovuktan çıktıktan sonra da evini yine meşe ağacından yapan atalarımıza borçluyuz büyük ihtimalle. Bir de binlerce yıldır birbirimize anlattığımız mitolojik hikâyelere... Eski Yunan mitolojisinde meşe Zeus'un kutsal ağacı kabul edilirmiş ve kâhinler rüzgârda meşe ağacının yapraklarından çıkan seslere göre geleceği tahmin ederlermiş. Prometheus'un da düşünmesi, aydınlanması ve yaşaması için insanlığa armağan ettiği ateş, meşe ağacından bir odunla yanarmış.

Peki onca ağaç içinde neden meşe diye soruyorum kendime. Neden Zeus'un kutsal ağacı o olmuş? Zeytin değil, incir değil; meyvesi eğer kıtlık zamanında değilseniz yenmez bile... Öyleyse niye? Tam 65 milyon yıldır dünya gezegeninin misafirleri meşe ağaçları. Bu, dünya üzerinde yaşıyan canlı türleri-

ne bakıldığında türsel bir rekor denebilir, ömürleri bin yıl sürebiliyor, anavatanları ise Anadolu. Yani büyük ihtimalle bu coğrafyada yaşayanların ilk evleriydi meşeler ve Anadolu'dan gelip geçen insan toplulukları bunu pekâlâ biliyordu. Geçtiğimiz son iki üç yüzyıl öncesine kadar günlük hayatında ona enerji verecek şekeri meyveler haricinde karşılayamıyordu insan. Buna çare olarak da şarabı keşfetmişti. Bugün içtiklerimize pek benzemeyen, sulandırılarak içilen şarap, meşeden fıçılar içinde yapılıyordu. Yani meşe hem ev hem de hayatın devamlılığını sağlayan güç, enerji demektir Antik Yunan için. O yüzdendir ki, kutsaldı. Bir de evet, fısıldardı; gücü, dayanıklılığı bir yana, bin yıllık bir ömre sahip bu canlı zamanın da sahibiydi. Şairler, kâhinler, dünyaya bakıp neden diye soranlar, bilirdi. Bu fısıltılarda, o olağanüstü şekle sahip yaprakların çıtırtılarında bir esin vardı. Peki, dedim kendime elime bir dal alıp, bırak şimdi erkeğe benzeyen tanrıların kutsiyetlerini falan da edebiyatçılar birer ağaç olsaydı eğer içlerinden hangisi meşe olurdu sence? Elbette masalarda istenmediği için ormanlara atılan kadınları bilen biri diye düşündüm. “Yalnızca cadılarda ağaçların karanlığında gezinecek yürek vardır” diye yazan biri.

Latife Tekin, *Ormanda Ölüm Yokmuş*'un bir yerinde şöyle yazıyor: “İnsanın içinde dünya ötesi bir şeye dönüşmek isteyen bir tohum var. Özlem ya da ümit dediğimiz şey gerçekte bundan kaynaklanıyor. İnsanın bilmeden beklediği nedir aslında, bu tohumu çatlatacak güçte bir ışığın gelip kendine çarpması.” Bu sözleri, telefonumdaki kitabı açıp, arayıp bulup bir daha okurken bir aydınlatma ışığı da gelip bana çarpıyor. İçimden, biliyordu diyorum, insanın en azından artık ormana ait olma, doğanın içinde kendiliğinden bir “şey” olma

ümidinin kalmadığını. Ümit o ormanda yalnız ve tek bir tohum gibi köksüz sapsız dururken kendi çapında evrensel bir çarpışmayı beklemek, insandan çıkmak, insandan, insanlığandan kurtulmak demek. Latife Tekin ilhamıyla gelen bu küçük aydınlanmayla, öyleyse diyorum, Latife Tekin bir erkek tanrının kutsal meşe ağacı değil ama kâhinlerin ve büyücülerin ve cadıların gelecekte haberler almak için kulak kabarttıkları meşe fısıltıları olabilir pekâlâ.

Peki bu meşe fısıltıları neler söylüyordu bize? 80'li yıllardan itibaren kadın özgürleşmesini merkeze alan ve dünyanın kurtuluşu umudunu materyalist bir kavrayışın ötesine taşıyan son derece politik bir yazın evreni kurup sürdü önümüze Latife Tekin. *Ormanda Ölüm Yokmuş*, *Unutma Bahçesi* ve *Muinar*'la derin doğa kazılarına girişen metinleri *Sürüklenme* ve *Manves City*'de gerçekçi ve distopik ve kahredici bir sona hazırlıyordu bizleri; insana bakan, evren ve insanlık adına ona üzülen ama yine de insandan yana hem duygusal hem de mantıksal bir kopuşu işaret ediyordu. Toplum bir yozlaşma, kültür ikiyüzlü bir çöküş ve varoluşun manası ise bir çocuğun elinden kopup giden uçurtma misali, hiçliğe karışan bir anlamsızlıktı. Tekin'in yarattığı edebi evrende kahramanlar yoktu hiç, yoksullar, kadınlar, çocuklar, toplumun ötekileştirdiği kim, ne varsa, onlardı bu evrenin sahipleri ya da konukları. Bağırmayan, fısıldayanlar, kazanmayan hep kaybeden, bir kaybın peşine düşüp hayatını yaşamak yerine hep damla damla kaybedenler vardı. Onları yazıyordu Tekin. Yoksulları anlatmıyor, yoksulluğun dilini inşa ediyordu bu evrende, doğaya ya da geçmişe dair turistik ya da nostaljik diyebileceğimiz önermeler kurmak yerine ne geçmişe ne doğaya dönebileceğimizin bilincini parlatıyor, insanlığın büyük hikâyesinin altını oyu-

yordu. Altını oyduğu bir şey daha vardı üstelik, dünya edebiyatının yücelttiği “o büyük muhteşem evrensel roman”ın da karşısında duruyordu inatla. Kurduğu dil roman tekniğinin ötesine geçip şiirle, bilinç dışıyla, rüyalarla buluşmayı arzuluyordu. Anlamın ötesinde bir yerde buluşma teklif ediyordu okuruna. Hatta anlamanın da ötesinde bir teklif. Peki bu gerçekten mümkün olabilir mi? İnsanın kültürel tarihi boyunca yarattığı tüm duygusal, anlamsal kodları bir hikâye dizilimi içinde eşsiz bir şekilde kurgulayan ve biz edebiyat okurları ile yazarlarının neredeyse taptığı o muhteşem roman sanatına karşı yine roman yazarak duran bu tavrın okuru anlamın ötesine çekme şansı var mıydı, olmuş muydu? Bakışlarımı ormana ilk girdiğim anda yaptığım gibi yukarıya, rüzgârda birbirine değmeden neredeyse kibirli diyebileceğim bir ağırlıkla hafif hafif salınan meşelerin uç dallarına çeviriyorum. Postmodern romana bile inatla anlamın, mantıksal akışın, kurmacanın kurmaca olmamaya en çok yaklaştığı anın peşine düşen, buna neredeyse tapan bir okur yaşıyor benim de içimde. Ama imgenin peşinde koşan ve romana neredeyse savaş açan bir yazar ve dil dünyası neden bu kadar çok heyecanlandırıyor yine de beni, bizleri?

İngiltere’de yaşı 400’ün üzerinde olan anıt meşe ağaçlarından üç bin üç yüz tane olduğu biliniyor. Bu tüm Avrupa’da var olan anıt meşelerin toplamından da yüksek bir sayı. Bunu kraliyet ormanlarının buralarda sadece kraliyet üyeleri avlanabilsin diye halkın avlanmasına kapatılması ve ağaç kesmenin yasak olmasına, yani dolaylı olarak İngilizlerin sona erdirmemekte keçi gibi inat ettiği monarşiye borçluyuz. Borç lafı kraliyetle birleşince kulak tırmalıyor elbette biliyorum ama bir anıt meşe demek sadece onun üzerinde ve etrafında yaşayan

iki binden fazla canlı demek. Mantarlar, likenler, böcek ve kuş türleri demek. Ve hatta sadece meşe ağacında, onun varlığında yaşayan yaklaşık 300 vahşi yaşam türü, organizma... Tek bir yaşlı meşe binlerce canlıya hem hayat veriyor hem onlara yuva oluyor. Yani sebeplerin ve borçların hiçbir insani önemi kalmıyor. İmge de böyle diye düşünüyorum, insani olanın, tüm sebeplerin ve sonuçların ötesinde bir yerde bizi bekliyor. İnsanlığımıza hem çok yaklaştığımız hem de ondan tamamen çıktığımız bir an, romana hem çok yaklaştığımız hem de teknik olarak ondan tamamen uzaklaştığımız bir an. O ana kavuşmak mümkün mü? Bu Latife Tekin'in okurlarıyla kendisi arasında kişisel bir mesele şüphesiz. Belki içlerinden bazıları bu ana çok yaklaştıklarını ve büyülediklerini söyleyecekler, bazıları da belki sıkıntıdan patladıklarını. Ama bütün bunlar bir yana, hatırladıkça unuttuğumuz, dokunduğumuzda tuzla buz olan rüyalar gibi romancı ve onun imgelemi orada beklemektedir bizi. Latife Tekin büyük dramalara, patlamalara falan yüz vermez hem. "Böyledir hayatın sonu, bir patlamayla değil, iç çekişledir" diyebilecek güçtedir.

Ah ama bugün gerçekten şanslı günüm, şimdi de bir meşenin dibine kesilip bırakılmış devasa bir ağaç gövdesine rastgeliyorum, bu, orman içinde kendine ait birkaç metrekaRELİK bir habitat demek, sincapların düşen ağaç dibine sakladıkları bir sürü palamut, kendiliğinden kopan ağaç kabukları ve üzerinde rahatlıkla uzanılacak öylesine, kendiliğinden bir bank demek. Elime bir dal alıp toprağı eşelemeye başlıyorum, meşe palamudunun şapkasına kadeh deniyor, tam tahmin ettiğim gibi dolu boş pek çok kadeh var ağacın dibinde, bu kadehler evde kendi ellerimle keçeden yaptığım minik perilerimin ve cadılarımın büyü kâseleri olacaklar, şuradaki

ağaç kabukları da onların minyatür balkabaklarının kaidele-ri... Hiçbir zaman tek bir yerde çok fazla oyalanmıyor, ağaç diplerini eşelemeyi, çalılardan yemiş toplamayı abartmama-ya çalışıyorum, çünkü doğanın hesabı içinde benim gibi ba-şiboş gezen ve türlü niyetlerle aniden ortaya çıkan bir ya da birkaç insanın gündelik hırslarını tahmin etmek var, biliyo-rum. Bunu da hesap ederek yaşıyor, çalışıyor ve var oluyor, yani bizi sözün kısası idare ediyor, ama bir yere kadar diyo-rum hep kendi kendime, kadehin illaki dibini görme, abart- ma. Ormandan bulduklarımı başka bir şeye dönüştürmenin değeri benim için ölçülemez, ama iş ormanın içinde kendili-ğinden bir “şey” olmaya, hiçbir şey yapmadan durmaya ge- lince değişiyor işte. Yollarımız orada ayrılıyor meşelerle, ben hemen insan oluveriyorum; amaçları, hayalleri, hesapları, niyetleri olan o dümdüz “insan.” Ve tam bu kopuş anında, Tekin’in okumaya henüz başladığım son romanı *Zamansız’ı*-na kayıyor aklım. Hazır ormanın hâlâ içinde ve hücrelerime ulaşan oksijen her zamankinin iki misliyken, yani aklım bir su damlası kadar berrakken, bu romanda birbirine âşık olan iki vahşi hayvanın kokularını ve seslerini duyduğumdan emin oluyorum. Bu sesler ve kokular bana bir yazarın dilden çıkıp imgeye, insandan çıkıp hayvana, yetişkinlikten çıkıp çocukluğa varabileceğini kanıtlıyor. Bir gün gelip de, tıpkı Latife Tekin’e benzer şekilde varlığımı bir elbise gibi üzerim- den çıkarıp edebiyatın eline tutuşturuvreceğimi...

Sanki dağdan kopup göle yuvarlanan bir taşın sivri ucuyla yaralandım göğsümden, beni sonsuza dek acıtacakmışın gibi titreyip gıcırdadı kamışlar, sazlığın rüzgârıyla tepelerin ardına çekildi dolunay.

- Kayaların çitirtisi çınlamasıyla
- Bükülen suyun sarhoş edici girdabıyla
- Ben sızlarken sen de sızla, aynı anda kapansın gözlerimiz

Sızlayarak ürperiyorum zaten, yeter sus artık! Ah o koku, o uçucu yağ, bakışıma işleyen çiy damlası, su sümbülü! Elini sokup utanılası sayıklamalarla açtığın ağızda parmaklarının dayanılmaz lezzeti kalmış, bir teklifim var sana, kurduğun hikâyeden yola çıkarak ne yaşadığımızı anlayınca terk edelim bu gölü Gelinciğim, unutalım sazlığın hışirtisini.

Kolay değil öyle düşündüğün kadar bu, dişlerim tadını sayıklıyor hâlâ, kurtulmak istiyorsan öp beni, bir daha kaybolalım önce, şiirsiz unutamayız yaşadığımız o ıssız kavuşmayı, ağız ağıza geçişi, dilin yutuluşunu; teklifin buysa şiirimizin bir adı olmalı sevgilim, Kan ve Diş.¹

Korudaki en büyük meşenin altında durup düşünüyorum. *Zamansız*'dan aldığım bu pasajda aklıma yazılan iki şey var. “*Kurduğün hikâyeden yola çıkarak ne yaşadığımızı anlayınca terk edelim bu gölü*” diyen yılanbalığı, romanın da anlatıcısı olan kahramanımız, bana kalırsa bir tür bilinçli oluştan kaçışı arzuluyor olmalı. İnsanın şehirden ve kendinden kaçıp doğaya sığınamayacağını çok iyi biliyor çünkü Tekin. Dolayısıyla doğanın da, kendi hayvani ve insani doğasının da ötesine geçmek istiyor. Diğer yandan şiir uçup duruyor metnin içinde, “şiirsiz unutamayız...”, “şiirimizin bir adı olmalı sevgilim.” Yadırgatıcı bir durum değil Tekin romanı için elbette bu. Gecekondu evinin çatısında oturmuş şehre şiirler

1. Latife Tekin, *Zamansız*, Can Yayınları, 2022.

yazıp atan Dirmir'ten, "Ah hayatım hiç benim olmadın" diyen *Gece Dersleri*'nin Gülfidan'ından (ki Tekin için *Gece Dersleri* kısacık bir romanın uzun şiiridir zaten) çıkıp *Zamansız*'ın şiirli gölüne düşen uzun bir edebi yol bu. Bu yolda, arayış içinde yaşayan ve yazıp duran bir kadından aşkla, tutkuyla kıvranan vahşi bir yılanbalığına dönüşen bir bilinç, romandan şiire, dilden sese geçen bir metinsel düzlem var. Hikâyeden, bilinçten ve dilden koştukça da hayvanlaşmak, bitkileşmek, çocuklaşmak var:

Sısssssss-sss fırl- fırl -fırızzz fır, kamlşlar mı tutuştu, ne oluyor? Alev sesi bu sanki.

– Kayalar oynadı yerinden, hayır, ezilen otların sesi, toprak kayıyor.

– Bu şırlıtı ne peki?

– Sakin ol sevgilim, her şey yolunda, su derinliklerimize gömülüyor, göğsümüzde çatlak buldu, ruhumuza çekiliyor, orta kalbimize inen suyun sesi o.

Zaman daraldı, kaldığım yerden çocuklaşmayı, dilden kopmayı hayal ederek yürümeye devam ediyorum ama evin, işlerin, gündelik hayatın çağrısı dolduruyor artık daha çok kulaklarımı, meşe fısıltılarını duymaz oluyorum gitgide. Ormandan çıkmak için adımlarımı sıklaştırıyorum iyice. Meşe korusunun bittiği açıklığa geldiğimde bir an arkama bakmadan dikiliyorum olduğum yerde öylece "sevgilim, sevgilim" diye seslenen tatlı bir iç çekiş duyduğumu zannediyorum. Birkaç meşe palamudu düşüyor patır patır yere, benim için bir uyarı olabilir mi diye düşünüyorum. Hiç kıpırdamadan, buraya akşam herkes yattıktan sonra gelmeyi, bu tatlı ama tehlikeli

sesleniŖe cevap vermeyi kuruyorum. Kan ve DiŖ! Sevgilisini yiyen diŖiyi, bilinci paramparça eden hikâneyi, dili yok eden Ŗiiri... Korkuyla ürperiyorum. Ama açıklığı geçip eve giden sokağa dönerken “Yalnızca cadılarda ağaçların karanlığında gezinecek yürek vardır” diyorum kendi kendime.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Eğer bir gün yazmaya karar verir ve yolunuzu yağmur ormanlarının derinliklerine düşürürseniz, tüm o belirsizlikler ve çeşitlilikler canğılının içinde karşınıza çıkacak mantarı yemekle kurtulacağınızı sanmamanızı isterim. Ölüm bir canavardır çünkü, hikâyesinin anlatılmasını isteyen bir canavar.

İngiliz kırlarından İstanbul'un Adalarına, Halikarnas Balıkçısı'nın Bodrum'undan Tolkien'in Ortadünya'sına edebi bir yolculuğa çıkıyoruz *Doğa Yürüyüşleri*'nde. Oylum Yılmaz doğa, kadın ve yazarlık üçgeninde var olmanın dikenli yollarını, özgürlüğe ancak zorlayarak açılan kapıları, romanlarından bildiğimiz o güçlü üslubuyla kaleme alıyor.

“Bu kitaptaki denemelerde Oylum Yılmaz binlerce yıldır kaskatı sınırlarla belirlenmiş sosyal rollerinden sapma öneriyor okura. İyi denemelerin her zaman yaptığı şekilde, yeni düşüncelere açılıyor. Dâhiyane bir duruşla, sisteme karşı koyma planı sunuyor bize.”

— Asuman Kafaoglu-Büke

QR kodu okutunuz		Dijital fiyat etiketi	tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı
			₺ 150

Sertifika no: 44919	ISBN 978-625-5941-23-7	
		Doğan Kitap
	9 786255 941237	